

hvis man ikke vil blive ved at kaste Penge i Havet til ingen Nytte, og det er fremdeles mit Standpunkt. Om jeg vil stemme for det ene eller det andet Alternativ, vil der jo først blive Spørgsmaal om, naar Sagen foreligger til endelig Afgørelse. Men jeg er overbevist om, at den højtærede Minister, der jo tænker saa klart og koncist, maa indrømme, at det er aldeles logisk at forlange, enten at gøre det helt og fuldt ud, saa man kan faa den Nytte deraf, som muligvis kan faas, eller fuldstændig abandonnere det hele som et mislykket Forsøg.

Frier: Det gør mig ondt, at jeg maa gøre en kritisk Bemærkning i Anledning af det, den højtærede Minister har udtalt, det er nemlig ikke rigtigt, at Afholdssamfundet i 1894 udelukkende var en københavnst Forening, det har lige siden 1889 haft Afdelinger ude i Landet, særlig i forfællelige Egne af Sjælland, og naar der ikke, som det ganske rigtigt er bemærket, er forelagt noget Regnskab for 1893 og 1894, er det, fordi man her inde i den københavnske Afdeling mente, at man vilde søge at bestride de Udgifter, som Samarbejdet den Gang foranledigede, fordi man nødvendig vilde udskrive en Stat hos Landafdelingerne, forinden Bevægelsen i det hele var vokset videre. Det er Grunden til, at der ikke var noget fælles Regnskab før den Tid. Men dernæst nævnedes jeg før, hvorledes der allerede i Finansaaret 1893—94 udbetaltes Samfundet 500 Kr. til et Skrift, som uddeltes over det hele Land, netop kun med Undtagelse af København, til alle Lærere, som vare ansatte i det offentlige Tjeneste. Det viser, at man allerede den Gang fra Regeringens Side ikke har opfattet det som en særlig københavnsk Forening, men som en Forening, der havde en Opgave det hele Land over. Efter den Stilling, den højtærede Minister har indtaget til mit Vædringsforslag, skal jeg ikke fastholde dette i Aar. Jeg synes, jeg har Grund til at tro, at naar den højtærede Minister til næste Aar har taget Sagen under fornyet Overvejelse, vil han formentlig komme til det Resultat, at der er god Grund til at lade Statstilskud komme ogsaa derne Bestræbelser til gode, og jeg skal derfor tilbage tage mit Vædringsforslag.

Formanden (Sofus Høgsbro): Vædringsforslag under Nr. 2 uden for Listen er taget tilbage. Maa jeg spørge, om nogen optager det? (Ophold) Da det ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

Trolle: I Anledning af den højtærede Ministers Udtalelser angaaende det i Fjor fremlagte Sanneshageprojekt skal jeg tillade mig en lille Bemærkning. Naar den højtærede Minister bemærkede, at der var givet det Firma, der gjorde Tilbud, en bestemt Begrænsning med Hensyn til Anlægskapitalen, skal jeg sige, at saaledes forholder det sig ikke. Jeg kender i alt Fald ikke til nogen saadan Begrænsning. Det var et aldeles frit Tilbud fra Firmaets Side. Der var stillet det den Opgave, at det skulde fremlægge et Tilbud, der kunde tilfredsstille Fiskeriets Interesser, og jeg tillader mig at tro, at det gennem alle de Adresser, der ere indkomne, og de Behandlinger, som Sagen har faaet her i Tinget, er tilstrækkelig godtgjort, at baade Fiskeriet og Skibsarten vilde kunne være tilfreds med dette Anlæg i denne Form. At det selvfølgelig vilde være bedre, naar det kunde blive mere fuldkomment, er indlysende, men at det kunde tilfredsstille Fiskeriets Udvikling i Skagerak i dette Øjeblik, tillader jeg mig at paasta. Ogsaa med Hensyn til Realisationen af dette Projekt tror jeg, at den højtærede Minister væber i nogen Misforstaelse. Jeg tror, at netop i dette Øjeblik vilde det være muligt at gennemføre Anlægget, og det netop paa Basis af det Projekt, som var opstillet, og som blev tiltraadt af den afdøde Trafikminister med en Erklæring om, at Regeringen, hvis den fandt Planen acceptabel, vilde hvide Kente-garanti for det til Havnen anvendte Beløb. Jeg tror paa, at det paa denne Betingelse vil kunne lykkes i dette Øjeblik at opnaa en Overenskomst med det paagældende Firma.

J. Sage: Jeg vil blot gøre en kort Bemærkning i Anledning af den Diskussion, der er ført om Høfserne. Jeg kan ikke erkende over for det ærede Medlem for Tisted (N. Andersen), at man, naar man kommer til den Erkendelse, at det hele muligvis er forfæjlet, og at det i Grunden til Dels er spildte Penge, skal stille sig paa det Standpunkt, at man enten maa opgibe det hele eller føre det hele igennem. Der er intet i Vejen for, naar man ser, at man er kommen ind paa en kostbar Vej og paa noget, som ligger over ens Kræfter, at man saa stopper paa Halvvejen, selv om man ikke opnaar det fulde Gode derved. At fordybe mig i Diskussionen om dette paa dette Tidspunkt, er jo ikke nødvendigt. Jeg tror, at det ærede Medlem vil indrømme, at Forholdene Nord for Tangen i mange Henseender ere anderledes end Syd for Tangen, og at der inden for Tangen Nord for Thyborøn er ganske